

Párbeszéd

Ki vallott kudarcot?

Velem történt a hivatásos nevelőszülőket képző tanfolyam vége felé. Megbeszéltem a találkozót a szolnoki GYIVI-vel. Alig vártam az ottani találkozást a kollegákkal. Tudták azt, hogy hivatásos nevelőszülő leszek, akivel találkozunk, de nem tudták, hogy cigány vagyok.

Pénteken délután 4 órakor megjelent nálam a felügyelő, és közölte, azért jött, hogy ő „kísérjen be” a GYIVI-be. A közlése megdöbbentett. Közöltem vele, hogy nem állok gyámság alatt, és sérti a személyes jogaimat az, hogy ő jön velem! Én nem vagyok dedós, és ezt a találkozást én nem kísérővel képzeltem el, és engem ne járasson le azzal, hogy kísérget. Azt mondta, ha kell, le is minősít bölcsődésnek. Ez nekem fájt, ahogy saját otthonomban beszélt velem. De a beszélgetés csúcspontját akkor érte el, amikor a képembe vágta, hogy én nem kaphatok gyereket, mert ha az uramtól annak idején – 10 évvel ezelőtt – nem tudtam megvédeni a saját gyerekeimet, a másét hogy fogom nevelni.

Alig tudtam magam türtöztetni. Hiába mondtam neki, hogy én arról nem tehetek, mert nem voltam itthon, mert dolgozni voltam, és a más bűnét ne kenje rám...

Bármit is mondtam, nem hallgatott meg! Láttam, hogy most mégis inkább ő szorulna segítségre, nem pedig én. Észrevettem, fájt neki, hogy én járok erre a tanfolyamra, és mindent megpróbál, hogy ne sikerüljön nekem semmi sem.

A tanfolyam során megtanultam, hogyan találjam fel magam mindenféle helyzetben. Az indulataimat nem hagytam elhatalmasodni. Az én területemre még nem tört be ez a hivatás – mondta a felügyelő. „Maga kikerült engem, és úgy ment el, kerülő úton!” Próbáltam megnyugtani, hogy ez országosan volt meghirdetve munkanélkülieknek, és hogy a cigány származású nevelőszülőknél örülnének elsősorban. Ez nála még jobban betette a kaput. Tudtam, hogy ez a nő most egy olyan krízishelyzetben van, hogy nem tudja megemészteni azt, hogy a cigány is ember, és most szembetalálta magát olyannal, aki cigány is, és többet tud nála. Csak azt hajtogatta, hogy kudarcok varrnak ám! Nyugtattam, hogy tudom, és eddig még egyedül küzdöttem meg mindennel, főként az élet ajándékával: 5 félvérűvel, ami a legnehezebb!

Nem merte bevallani magának, hogy most ő is kudarcot vallott velem, mert nem hagyom magam irányítani. Abban maradtunk, hogy az állomáson találkozunk hétfőn reggel. Ennek az egész esetnek fültanúja volt a barátnőm. Szabályosan reszketett, úgy megdöbbentették a hallottak.

A barátnőm magyar származású. 18 éve barátnők vagyunk. Annyit mondott nekem: borzasztóan tudtam magamon uralkodni. Feltaláltam magam ebben a nehéz helyzetben. Csak attól félt, hogy nehogy keresztbe tegyen nekem bárhol a felügyelő! Nehogy őrá hallgassanak, csak mert magyar, és 10 éve dolgozik a szakmában.

Három éjszaka nem aludtam szinte semmit sem. Éjjel-nappal a történeteken rágódom. Elhatároztam magamban, hogy az igazgatótól meg fogom kérdezni, ők kérték fel a felügyelőt, hogy kísértesse? Nem hagyom, hogy bárki is beleszóljon a dolgomba! Fontosnak tartom az első találkozást!

Megérkeztünk a GYIVI-be. Ott azt mondta a felügyelő az igazgatónak: „meghozta”! Mint valami bűnözőt, úgy kezeltek. Az igazgató azzal kezdte, hogy majd „kidobunk” egy 18.

évében járó fiút, aki bűnöző, lop, csal, hazudik, majd ha ezt megnevelem, akkor majd beszélhetünk. Kérdeztem tőlük, hogy van-e már jogerős bírói határozat arról, hogy ez a fiú bűnös, mert addig senki sem tekinthető bűnösnek, amíg erről jogerős bírói határozat nincs. A felügyelőnővel pedig közöltem, hogy ha már ő van abban a bizonyos székben, neki tudnia kellene, hogy ekkora fiút nem szabad kihelyeznie, mert a legidősebb gyerekemnél nem lehet idősebb. Főként, hogy nagyfiú, nekem pedig lányaim vannak, nem szeretném, ha szexuálisan zaklatná őket és engem! Megkértem a nőt, hogy menjen ki a szobából, mert zavarja a személyiségi jogaimat azzal, hogy ő jelen van, és nem állok gyámság alatt, hogy ő beszéljen helyettem.

Az igazgató a gyerekeimről érdeklődött. Elé raktam a bizonyítványokat és a lakásomról készült képeket. Azt mondta, ő is csinál környezettanulmányt személyesen ám! „De azt maga nem fogja megtudni, hogy mikor megyek ki, olyan bolond nem vagyok, hogy tudassam magával!” Közöltem vele, hogy neki sem ártana ez a tanfolyam. Kérdezte tőlem, kik tanítanak engem, mondjak neveket. Felsoroltam mindet. „Csupa nagy név, de még ilyeneket is kitanítanak?” kérdezte tőlem. Összeszorult torokkal mondtam neki, hogy a faji megkülönböztetést is tiltja a törvény, és hogy a pestiek csodálatos emberek, és attól hogy barna a bőröm, engem nagyon szeretnek, és még szállást is biztosítanak számomra. Nem tartja az igazgató ezt a tanfolyamot fontosnak, úgy láttam rajta.

Kiszólt, hogy na, mutassák meg neki a terepet! Mondtam neki, hogy mi kollégák vagyunk és leszünk, ne beszéljen így velem. Kikérte magának.

Elindultunk az Irénkével, aki felügyelőnő, hogy megmutassa a gyerekeket és az intézményt. Csodálatos szép intézmény. Nekem az nem tetszett, hogy az Irénke az intézeti lányok szekrényeit kinyitotta, hogy nézzek bele. Elutasítottam, még a lányok távollétében is. Mondtam, hogy ez sérti a személyes jogaikat, és hogy ezt ne tegye.

Nem hallgatott rám, én pedig nem néztem oda. Kitűzte nekem a terepgyakorlatot, „bevetnek” – mondta.

Nekem a katonaság jutott eszembe, meg a búzamező a „bevetésről”.

Én teljesen kicserélődtem a tanfolyam során. Felneveltem négy gyereket egyedül, küzdöttem, és mindig talpon maradtam. A tanfolyam sorári tanultam meg, hogy másként is csinálhattam volna. Sajnálom, hogy vége van. Sok barátom van, akikkel együtt jártunk, és egy család vagyunk. A cigány is ember, tőlük hallottam először.

Köszönöm a tanfolyam szervezőinek, és akik tanítottak, hogy ilyen szép pályához segítettek, és végre azt csinálhatom, amit mindig is nagyon szerettem – a gyereknevelést.

K.J.